FLORENTIN SMARANDACHE

ÎNTÂMPLĂRI CU PĂCALĂ

EDITURA TEMPUS
BUCUREȘTI, ROMÂNIA
1994

FLORENTIN SMARANDACHE

Pentru întâia oară pusă în scenă de către elevii Liceului "Fraţii Buzeşti" din Craiova, în regia profesorului şi criticului literar Constantin M. Popa, la 17 decembrie 1992, şi-n curs de pregătire la Teatrul de Păpuşi din Craiova, în regia Georgetei Domozină.

EDITURA TEMPUS ROMÂNIA SRL este membră fondatoare a ASOCIAŢIEI "EDIMPRIM" - ROMÂNIA - prima organizaţie a editorilor, tipografilor, librarilor şi anticarilor particulari din România.

© 1994 EDITURA TEMPUS ROMÂNIA SRL
Toate drepturile rezervate

Director asociat unic şi consilier editorial
GHEORGHE STROE
Drumul Taberei 26
40-01-7453379
C.P. 58-14
Bucureşti 77350
ROMÂNIA

ISBN 973 - 96202 - 5 - 6

Bun de tipar 11.09.94
Tiraj 2000 exemplare
Ilustraţii: Marilena Sârbu
Coperta: Victor Moraru
Preţ 750 lei

Tiparul executat la Tipografia FED
Calea Rahovei 147

FLORENTIN SMARANDACHE

ÎNTÂMPLĂRI CU PĂCALĂ

Teatru pentru copii

PĂCALĂ ŞI URSUL

- piesă pentru copii -

Personajele:

PĂCALĂ (*flăcău cu mustață; iie şi ițari, cizme negre, cuşma pe-o ureche*)
STRĂJERUL (*moş*)
ÎMPĂRATUL ALBASTRU (*costume de epocă*)
FATA ÎMPĂRATULUI
URSUL (*cafeniu închis; de două sau de trei ori mai mare decât statura unui om obişnuit*)

Tabloul I

(Peisaj de iarnă: un drum înzăpezit într-un sat; ninge. Pe toată durata acestui tablou ca şi în tabloul III se vor împrăştia de sus (*dintr-un loc nevizibil publicului*) confetti albe sau vată (*naturală, artificială*) etc. pentru a da copiilor senzaţia de fulgi de nea, care le plac atât de mult!)

PĂCALĂ: (*Vesel, cântând, jucând şi fluierând*)

"Eu sunt vestitul Păcală
Şi-am pornit hoinar prin lume
Eu sunt vestitul Păcală
Şi fac isprăvi de renume." (*Refren*)

(Decorul rulează în spate pe toată perioada cântecului dând impresia că Păcală merge. Spre sfârşitul cântecului satul se va pierde în depărtare, şi va apare palatul Împăratului Albastru, iar la poarta sa un Străjer.)

(*Ritmicitatea cântecului se schimbă:*)

"De-am rămas singur în stradă Fără nici un căpătâi Umblu-n cizme prin zăpadă Pintene port la călcâi."	*(Strofa I)*

(*Refren*: ....)

"Se-mbulzesc *copii* grămadă Şi sprinţari şi jucăuşi Pe Păcală să-l revadă Iar la Teatrul de păpuşi."	*(Strofa II)*

STRĂJERUL: (*Cu voce groasă*) Care eşti acolo, la poarta palatului?
PĂCALĂ: Om bun, venit de peste mări şi ţări.
STRĂJERUL: Şi ce cauţi aici?
PĂCALĂ: M-am luat cu drumul, şi-am ajuns prin locurile astea pustii, la vreme de iarnă.
STRĂJERUL: Să n-ai cumva gânduri ascunse, vreo rea intenţie.
PĂCALĂ: Nicidecum, străjerule. Eu cutreier pământul în lung şi-n lat. Mă cunoaşte toată lumea.
STRĂJERUL: Dar cum te cheamă, flăcăule?
PĂCALĂ: Cum să mă cheme altfel decât Păcală. Cred că ai auzit de mine!
STRĂJERUL: Păcală?... Ha! Ha! Ha!... Păi de ce nu mi-ai spus aşa mai de mult?! Te ştie tot poporul (*Către sală*) Voi îl cunoaşteţi copii pe Păcală?
SALA: Da
sau - Nu
sau - Da+Nu
STRĂJERUL: Dacă îl cunoaşteţi, bucuraţi-vă că îl avem din nou în mijlocul nostru.
sau - Nu îl cunoaşteţi? El este prietenul vostru, al tuturora.

SÂRBU H.
mai 1994

sau - Celor care nu-l cunosc le spun eu că Păcală este ghiduşul copiilor.

STRĂJERUL: (*Către Păcală*) Ţie, Păcală, îţi voi permite să intri la palat, dar te va paşte o mare primejdie...

PĂCALĂ: Nu-mi pasă câtuşi de puţin.

STRĂJERUL: Împăratul Albastru este tare posomorât că fata sa nu se poate mărita niciodată.

PĂCALĂ: O iau eu de nevastă!

STRĂJERUL: Nu ăsta-i baiul. Au vrut mulţi voinici ca tine să-i facă pe plac Împăratului Albastru. Dar toţi au dat greş.

PĂCALĂ: O să încerc şi eu, încercarea moarte n-are.

STRĂJERUL: Ba tocmai că are! Toţi prinţii şi cavalerii care au peţit-o şi-au dat duhul. Le zac oasele la groapa comună. Nouăzeci şi nouă de Feţi Frumoşi au murit până acum, iar dacă te duci şi tu vei fi al o sută-lea.

PĂCALĂ: Crezi că eu pier aşa aşa uşor? Ai mai văzut drac mort?

STRĂJERUL: Păcală, Păcală, să-ţi fie ţărâna uşoară!

PĂCALĂ: Fii liniştit Străjerule, nu-mi duce mie dê grijă. Vezi-ţi de treaba dumitale!

STRĂJERUL: Păcală băiatule, îţi vorbesc ca unui copil de-al meu. Eu te-aş povăţui să faci calea întoarsă, deşi Împăratul Albastru mi-a poruncit să nu las nici un flăcău ajuns la însurătoaré să plece de pe meleagurile noastre până nu-şi încearcă puterile la palat; să rupă vraja care a cuprins-o pe fata împăratului, şi asta numai dacă reuşeşte să doarmă o noapte în camera Ursului şi să se scoale dimineaţa viu şi nevătămat.

PĂCALĂ: Să mă întorc de unde am purces atâta vreme? Nici pomeneală Străjerule. Poate că aici m-a mânat soarta, aici mi-o fi norocul.

STRĂJERUL: Cum doreşti, dar eu am bunătatea să te previn.

PĂCALĂ: Mulţumesc Străjerule, voi fi cu mare atenţie.

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: (*I se aude glasul din culise*) He, he, dar ce se petrece la poarta palatului? (*Pauză*) Cine ne calcă tărâmurile? (*Pauză*)

STRĂJERUL: (*Şoptit, către Păcală*) Împăratul Albastru. Am dat de bucluc.(*Tare, către Împăratul Albastru*) Ia, un... un nevoiaş... cere adăpost.

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Tânăr îi?

STRĂJERUL: (*Ezitând*) Da... Nu... Este...

PĂCALĂ: Sunt Păcală, luminate.

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Ha! Ha! Zii aşa mă! Păi de când am auzit de tineee, trebuia să fi dat ortul popii de-acum un secol... Dar nu e târziu nici la noapte!! (*Către Străjer*) Deschide-i porţile!

(*Străjerul descuie. Se aud zăvoare grele şi ruginite. Păcală păşeşte sfios înăuntru. Dintr-odată porţile se-nchid, se trag zăvoarele, soldaţi cu suliţe il prind pe Păcală. Se aud râsetele machiavelice ale Împăratului, zgomote de săbii trase din teacă.Intră în scenă Împăratul Albastru şi Fata împăratului.*)

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: (*Către Păcală*) Ha! Ha! Popularitatea ta o să scadă de-acum. Te vei face de râs în faţa spectatorilor (*Arată spre sală*).
STRĂJERUL: Îndurare, Împărate! Păcală ni-i drag nouă la toţi. Îl iubim pentru năzbâtiile sale. Îndurare!
ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Aşaaa dar! Un împărat nu trebuie să fie milos cu supuşii săi fiindcă mai târziu i se vor sui în cap. Dar îţi acord o şansă Păcală: dacă reuşeşti să stai la noapte cu Ursul de la palat, atunci îţi voi da în căsătorie pe fata mea şi un sfert din împărăţie.

(*Străjerul plânge.*)

Spune Păcală, primeşti târgul?
STRĂJERUL: Ursul acesta nu este un urs obişnuit: uriaş, cât un munte de gros. Împăratul Albastru îl ţine în beciul său ca într-o grotă umedă şi rece. Mănâncă în fiecare noapte câte un om.

(*Fata împăratului suspină.*)

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Străjerule, condu-l pe aceste flăcău "neînfricat" în grota Ursului. Şi nu uita, mâine cât mai de dimineaţă să-i dai oasele afară, să nu se strice aerul de la palat.
FATA ÎMPĂRATULUI: Tată, fie-ţi milă, e un voinic fără pereche, cum n-am mai văzut altul până la el.
ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Întâi să-şi dovedească curajul de care este în stare. Nu-mi las eu fata pe seama oricui.
PĂCALĂ: Împărate, aş avea o rugăminte...
ÎMPĂRATUL ALBASTRU: S-o auzim.
PĂCALĂ: ... Să-mi împrumutaţi până mâine în zori:
- o traistă cu plăcinte calde, şi alta cu aşchii din lemn de brad.

- o traistă cu nuci şi un ciocan, şi alta cu pietre.
- iar în a cincea traistă să-mi pui: un brici de bărbierit, o oglindă, săpun şi pămătuf pentru spumă, un băţ, o bardă, nişte scânduri şi cuie.

Să încerc să-i vin de hac Ursului.

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Fie, îndepliniţi-i doleanţele.

(*Străjerul dispare în culise de unde se întoarce cu cinci trăişti pe care le înmânează lui Păcală.*)

- Şi acum duceţi-l unde-i este hărăzit.

(*Împins cu suliţa de la spate, Păcală este târât în afara scenei.*(adică în grota Ursului))

Tabloul II.

(Grota Ursului: Încăpere cam întunecoasă, stalactite, stalagmite. Eventual un mic izvoraş. Un pat lat pe care doarme un Urs înfiorător de mare, răpănos. Intră Păcală. Ursul sforăie îngrozitor.)

PĂCALĂ: (*Cântând*) Scoală-te, scoală-te, puturosule!

URSUL: (*Cu lehamite*) Nu mă scol, nu mă scol, că mi-e somn de mor!

(*Păcală trânteşte trăiştile puternic de pământ. Ursul tresare dintr-un vis adânc, holbează ochii înroşiţi.*)

(*Către Păcală, încercând să-l sperie*) Mooor! Mooor! (*Amănințând cu labele*) Mooor! (*Păcală rămâne impasibil*). Păi nu te sperii?... Toţi ceilalţi de cum mă vedeau leşinau "vitejeşte"!

PĂCALĂ: Nu. Am uitat să mă sperii!

URSUL: Te rog să te sperii, că se supără împăratul.

PĂCALĂ: Când te-am văzut aşa gros şi mătăhălos, mi-a pierit frica.

URSUL: Zău?

PĂCALĂ: Nu te mai mira fără rost. Ridică-te în două picioare când îţi intră un musafir în casă.

URSUL: (*Întinzându-se leneş*) Mooor! Mooor! Cine se încumetă să mă oblige?

PĂCALĂ: Politeţea te obligă! Vrei să arăţi că eşti trăit pe sub pământ? Bunele moravuri te învaţă să fii cuviincios, respectuos faţă de un om străin.
URSUL: (*Acelaşi joc cu labele*) Mooor! Mooor! Mooor!
PĂCALĂ: Dar, stai cuminte! Ia spune, nu ţi-a fost ruşine să creşti de-a valma, fără socoteală, pe cine mai vezi ca tine?
URSUL: Mie, ruşine? Ce părere ai?! Hai să ne luăm la întrecere, să vedem care biruie!
PĂCALĂ: Desigur, bună idee, să ne luăm la luptă ca să devenim "prieteni".
URSUL: Să ne batem în săbii, în suliţe sau la trântă?
PĂCALĂ: Nu-mi trebuie. Nu vreau vărsare de sânge, fie el şi de urs. Cu sabia poate orice netot să biruie. Ne vom duela în cuvinte. Să vedem care este mai isteţ la minte. (*Pauză*).
Dar deşteaptă-te trântore! Ce, te culci odată cu găinile? *Urs* eşti tu sau *papiţoi*?

(*Ursul priveşte perplex la această fiinţă minusculă care i se răsteşte*).

URSUL: (*Ironic*) Cu cine am onoarea?
PĂCALĂ: (*Râde mai întâi*) Cine sunt eu?! Numai un neisprăvit ca tine poate să nu ştie. Să vedem dacă ghiceşti?
URSUL: Oi fi vreun prinţ care peţeşte Fata Împăratului?
PĂCALĂ: Prinţ cu traistă la el? (*Râde cu poftă*). Fata Împăratului?

(*Ursul se ridică în două labe şi pare ca un bolid gata să se prăvale...*)

URSUL: Şi-o să-ţi fac de petrecanie. Mooor!
PĂCALĂ: (*Înfricoşat, privind la Urs de jos în sus, dar vorbindu-i în contra sens*) Mă Ursuleţule, mă, vino-ţi în fire! Mai întâi de toate, când vorbeşti cu mine să stai jos, ca să nu oboseşti.

(*Ursul se reaşează pe pat nemaipărând uriaş. Păcală răsuflă mai uşurat. Spaima pare să-i fi trecut.*)

Eu sunt constipat şi n-o să-ţi priesc la stomac. Uite (*Arată spre trăişti*), îţi propun să guşti mai degrabă nişte plăcinte cu miere. Tu te omori după miere, suferi înţepăturile unui roi întreg de albine care te prind la stup.
URSUL: (*Lingându-se pe bot*) Ohooo, ce mi-ar place!

PĂCALĂ: (*Către sală, făcând semne să n-audă Ursul.*) Îi dau o traistă cu aşchii. (*Aparté-u*).

(*Îi aruncă o aşchie groasă şi tare din traista cu aşchii, Ursului, iar pentru el ia o plăcintă moale, din traista cu plăcinte. Ursul dă să roadă "plăcinta" dar nu poate, se văicăreşte, se forţează...*)

Nu eşti în stare să mănânci nişte plăcinte? Şi mai îndrăzneşti să te iei la întrecere cu mine!

(*Ursul compromis, înghite cu chiu cu vai toate aşchiile, după care începe să se jeluiască ţinându-se cu labele de burtă:*)

URSUL: Mă doare burta. Au! Mă doare burta.
PĂCALĂ: Ce-ai, eşti bolnav? Din nişte plăcinte?
URSUL: (*Vrând s-ascundă durerea*) A, nuuu! N-am nimic.
PĂCALĂ: Înseamnă că nuci n-o să poţi mânca, nici una!
URSUL: Toată traista cu nuci pe care o ai n-o să-mi ajungă nici pe-o măsea.
PĂCALĂ: Mai mult lauda ce e de tine! Pariezi că nici nu poţi să le spargi! (*Către sală în aşa fel încât să nu-l audă Ursul*) O să-i dau traista cu pietre, să-şi rupă dinţii în ele. (*Aparté-u*).

(*Păcală îi remite traista respectivă.*)

URSUL: O să sparg nucile în dinţi, nu ca tine cu ciocanul.

(*Păcală sparge nucile cu ciocanul.*)

PĂCALĂ: Daaa? N-ai decât, dacă te crezi forţos!

(*Ursul se străduieşte din răsputeri să spargă "nucile", până când îşi rupe toţi dinţii şi-i scuipă afară ca nişte mărgele*).

URSUL: Naa, c-am rămas fără un dinte în gură!
PĂCALĂ: (*Râzând*) Mai înainte ziceai că toate nucile mele nu-ţi ajung nici pe-o măsea, dar văd că s-antâmplat invers: toate măselele şi toţi dinţii tăi nu ţi-au ajuns nici pentru o singură nucă!!
Nu eşti bun de nimic. Dacă trăiai în pădure, ca toţi urşii, mureai de foame. Noroc cu Împăratul Albastru care se milostiveşte de tine şi-ţi aruncă nişte resturi ca la câine.

URSUL: Mă jigneşti? Cutezi să mă jigneşti?
PĂCALĂ: Nu te precipita, acum fără dinţi nu mai faci doi bani.

(Păcală scoate din altă traistă: o oglindă, un pămătuf, un brici, săpun, fixează oglinda într-un cui în perete şi începe să se radă calm)

URSUL: Ce faci acolo?
PĂCALĂ: Mă fac frumos, nelăţos ca tine. Fata împăratului s-ar înspăimânta dacă te-ar vedea cât eşti de urât!
URSUL: Fata împăratului mi-e tare dragă! Din gelozie i-am ucis pe toţi peţitorii ei, de aceea te voi ucide şi pe tine.
PĂCALĂ: (*Impasibil*) Mie nu-mi place de Fata Împăratului Albastru şi nici nu vreau să mă însor cu ea: e prea scofâlcită şi râzgâiată. Am venit aici să te învăţ *pe tine* cum s-o cucereşti, cum să te porţi, să te laşi de năravuri.(*Între timp s-a terminat de ras. Îi arată obrazul:*) Vezi ce chipeş m-am făcut?
URSUL: (*Admirativ*) Bărbiereşte-mă şi pe mine.
PĂCALĂ: Înduri tu atâta?
URSUL: Cu dragă inimă, ca Fata împăratului să se îndrăgostească de mine.
PĂCALĂ: Bineee! Dar să nu te superi. Ai laţele pe tine de-un cot, şi-o să-mi vină greu să te bărbieresc.
URSUL: Hai, încearcă.
PĂCALĂ: Ţine-te tare.

(Aranjează două scânduri pe "podea". Întinde-te colea. Cu alte scânduri mai scurte prinde în cuie labele din faţă şi pe cele din spate, ale Ursului, două câte două.)

URSUL: Dar ce-mi faci?
PĂCALĂ: Ca la operaţie, trebuie să stai nemişcat.
URSUL: La operaţie, doctorul te-amoarte, ca să nu simţi durerea.
PĂCALĂ: N-ai nici o grijă! M-am preocupat de toate.

(Toarnă apă pe urs, apoi îl face cu săpunul numai spumă, ia bâta şi începe să-i bată blana de sar numai clăbuci)

URSUL: Aoleu! Ce mai e şi asta! Aoleu!
PĂCALĂ: Trebuie să ai răbdare să scărmănăm blana, prea e îmbâcsită şi jegoasă.
URSUL: Dar observ că dai cu bâta-n mine!

PĂCALĂ: Nu dau în tine, dau în *blana* ta ca s-o înmoi, să se ia părul. Tu n-ai văzut că toţi oamenii îşi săpunesc bine faţa înainte de a se rade?
URSUL: (*Cu jumătate de gură*) Ba da.

(*Păcală scoate o bardă mare şi se apucă să smulgă perii-de pe urs.*)

Au! Au! Moor! Moor!
PĂCALĂ: Te rog să nu faci gălăgie că scoli vecinii. Aude Împăratul Albastru.

(*Ursul se tânguie înfundat, se zvârcoleşte. După un timp:*)

Am obosit. Cu siguranţă că nu te-ai bărbierit în viaţa ta! Ai stat bărbos de când te-a născut maică-ta.

(*Păcală desface scândurile în care erau prinse labele ursului, care abia mai respiră.*)

Ia acum batista asta. (*Îi întinde o batistă*) şi apără-mă de muşte!... că am trudit destul pentru tine. Vreau să mă odihnesc până dimineaţă în patul tău, şi să nu mă deranjeze nimeni.

(*Păcală se lungeşte şi adoarme, sforăind uşor. Ursul arată zgâmboit, prăpădit ca vai de el, abia menţinându-se pe picioare.Lumina din grotă se intensifică. Apar zorile. E dis-de-dimineaţă. Ursul cu batista îl apără de muşte pe Păcală.De afară se aude glasul răguşit al Împăratul Albastru şi bocetul Fetei.*)

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Străjerule, dă oasele lui Păcală afară, că se împute aerul!
STRĂJERUL: Numaidecât, împărate.

(*Frecându-se la ochi buimac de somn străjerul pătrunde în grotă scârţâind prelung uşa.*)

URSUL: (*Cu degetul la bot, repezit*) Ssst! Linişte, că doarme domnul dumnealui! (*Arătând spre Păcală*)

(*Străjerul surprins de halul în care a ajuns Ursul se împiedică de stalagmite şi cade.*)

STRĂJERUL: (*Pentru sine*) Ce arătare de urs! Cum şi-a bătut joc Păcală de el! (*Aparté-u*)

PĂCALĂ: Cine-mi tulbură tihna?

URSUL: (*Către Păcală, arătând spre Străjer*) Stăpâne, a leşinat de emoţie! M-a văzut cât sunt de frumos.

(*Îi dă câteva labe peste faţă străjerului. Acesta îşi revine, şi mai crucit.*)

STRĂJERUL: (*Ursului*) la laba de pe mine, dihanie!

URSUL: (*Către Păcală*) Nu-i vine să-şi creadă ochilor cât sunt de arătos.

STRĂJERUL: (*Ieşind cu paşi iuţi din grotă, strigă:*) Luminate Împărate şi voi, slăviţi curteni, veniţi să vedeţi minunea!

(*Aceştia apar la gura grotei şi rămân înmărmuriţi.*)

URSUL: (*Mândru de sine, către Păcală.*) Stăpâne, strălucirea mea i-a lăsat paf!

(*Curtea împărătească priveşte scena împietrită.*)

Moor! Mooor! Sunt cel mai frumos Urs din lume! Singurul Urs bărbierit!

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Pe dracu!... Eşti cel mai urât!

URSUL: (*Zâmbind către Păcală*) Nu s-au obişnuit cu noul meu aspect fizic...

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: (*Ursului*) Să piei de la palat! De-o asemenea pocitanie n-am nevoie! Mă faci de ocară!

FATA ÎMPĂRATULUI: Tată, respectă-ţi promisiunea făcută lui Păcală.

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Dacă mi-am dat cuvântul de onoare că-mi voi da fiica de nevastă şi un sfert de împărăţie, îmi ţin cuvântul.

TOŢI CURTENII: Uraaa! Păcală va locui împreună cu noi.

PĂCALĂ: Luminate împărate, mă bucură cinstea şi onoarea pe care mi-o faci. Dar mă consider nedemn de fiica şi împărăţia ta. Şi-apoi, eu am menirea să umblu prin lume, să mai scot şi alţi oameni din necazuri, şi să îndept răul care există. Nu pot zăbovi numai la o împărăţie, celelalte mi-ar simţi lipsa (*Fata împăratului boceşte*). Sunt sigur că vei găsi un ginere mai de preţ ca mine. Eu nu *averea* o caut, sunt mulţumit cu *sărăcia* mea curată şi slobodă, doresc să fiu liber ca pasărea cerului.

SÂRBU. M
mai 1999

STRĂJERUL: Du-te sănătos Păcală!
ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Îţi voi fi recunoscător pentru că ai rupt vraja care-o lega pe fata mea. Ce năzuinţe ai?
PĂCALĂ: Îmi îngădui să-ţi cer, împărate, Ursul acesta schimonosit. Îl voi învăţa multe...
URSUL: (*Trepidând de nerăbdare)* Abia aştept.
PĂCALĂ: ... să meargă la CIRC, să-i salute cu laba la tâmplă pe toţi copiii din lume, să facă tumbe, să joace pe sfoară. Un circ ambulant îl va plimba din împărăţie în împărăţie, iar când va îmbătrâni, se va retrage la pensie într-o grădină zoologică. Are talent şi e bine dresat...
ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Sunt întru totul de acord, Păcală.
FATA ÎMPĂRATULUI: Să veniţi şi pe la noi cu circul vostru ambulant.
URSUL: Mooor! Mooor! Cu siguranţă.
CURTENII: La revedere, Păcală!
PĂCALĂ ŞI URSUL: La revedere! (*Plecând*)

Tabloul III

(Drumul, continuând de la palat, intră într-o pădure; palatul se percepe vag în depărtare, apoi dispare. Fulgi de zăpadă. Păcală şi Ursul cântă. Păcală ţine Ursul de lanţ. Ursul face tumbe şi salută simandicos copiii din sală.)

PĂCALĂ: "Eu sunt vestitul Păcală
Şi-am pornit hoinar în lume
Eu sunt vestitul Păcală
Şi fac isprăvi de renume." | *(Refren I)*

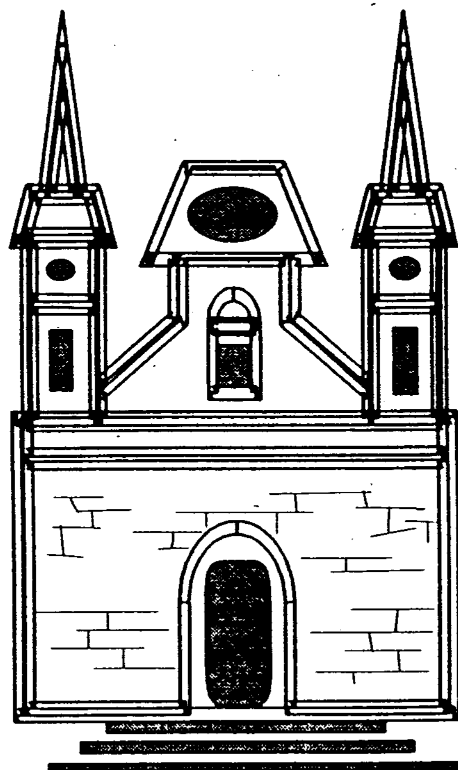
URSUL: "Iar eu sunt Ursul Costică
De nimeni nu-mi este frică
Doar de stăpânul Păcală
Când joc la circ sus pe sfoară." | *(Refren II)*

AMÂNDOI: (*Strofa I din Tabloul I*)
PĂCALĂ: (*Refrenul I*)
URSUL: (*Refrenul II*)

(*Cade cortina. Se mai aude:*)

PĂCALĂ: (*Refrenul I*)

(Iunie 1970, 1986. Inspirată dintr-o poveste spusă de bunicul meu ("*tată-mare*") Smarandache N. Ion (*zis Mandea sau Mandache*), din satul Goruneşti, com. Bălceşti, jud. Vâlcea.)

PĂCALĂ ŞI BALAURUL

- piesă pentru copii -

Personaje:

PĂCALĂ
URSUL
BALAURUL (*Cu şapte capete*)

(Păcală şi Ursul trec printr-o pădure, toată ninsă. E noapte. E frig. Se aud urlete îndepărtate. Se zăreşte o pată de lumină.)

URSUL: Stăpâne, uite o luminiţă. O fi vreo cabană turistică, ori casa unui pădurar. Să mergem într-acolo.

PĂCALĂ: Stai uşor. Nu te repezi ca mielul turbat în gura lupului.

URSUL: Mi-e un frig... Am rămas şi fără cojocul meu de lână. Mi l-ai tăbăcit... (*Gesturi de lovituri cu bâta.*)

PĂCALĂ: Lasă că nu-i nimic. Trebuie să te căleşti. Confraţii tăi, pe timpul ăsta, hibernează în bârlog şi-şi sug labele de foame. Tu ai plăcinte, nuci... Destule merinde.

URSUL: A, nu. De plăcinte şi nuci mi-e lehamite. Mai degrabă, rabd.

PĂCALĂ: N-ai decât. Dar până străbatem noi pădurea asta neagră şi deasă ca o perie, o să ţi se lipească burta de spate.

URSUL: Hm! Asta să fie supărarea, Păcală. Dar, ca să nu ne plictisim, hai, născoceşte o poveste.

PĂCALĂ: Să mă gândesc... Mda... Era odată un balaur tare drăgălaş şi cuminte.

URSUL: De balauri drăgălaşi n-am auzit, şi nici cuminţi. În toate basmele ticluite de bunicul meu, Ursuloiu, balaurii sunt lighioane înfricoşătoare.

PĂCALĂ: Ei, ăsta era drăgălaş şi cuminte. Era puiuţ, abia îl născuse mama lui. Îl hrănea cu lapte; îi dădea să sugă. Şi-l legăna, şi-l alintaaa...

URSUL: (*Cu scârbă*) Sărăcuţul de el! Îl mai şi alinta.
PĂCALĂ: Şi crescu balaurul nostru mare, şi deveni Balaur în toată firea. Mânca în fiecare noapte câte un (*Pauză*)... urs...
URSUL: Aoleo... Păcală, dar altă poveste nu ştii?! Mi se face părul măciucă.
PĂCALĂ: Care păr? Care nu-l mai ai?!...
URSUL: Auuu... Dar există în realitate balauri?
PĂCALĂ: Pe mine mă-ntrebi? Tu, Ursache, ar trebui să fii mai în temă. E jivină de-a ta.
URSUL: De-a mea? Ce, a băut apă cu mine din acelaşi polonic?! Feri-te-ar sfântul!
PĂCALĂ: Şi, deci, Balaurul mânca în fiecare nopate câte un urs...
URSUL: Vai... Dar nu-şi mai schimba şi el meniul, mereu acelaşi fel de mâncare? Nu i s-o fi urât şi lui?
PĂCALĂ: Ăsta era ca desert. Un deliciu pentru dumnealui.
URSUL: Doar n-om da nas în nas cu o stârpitură de-asta. (*Cu spaimă*) Ce zici, Păcală?
PĂCALĂ: Dacă ne împiedicăm de coada unui balaurul care stă pe o piatră întins la soare, suntem obligaţi să ne luptăm cu el, şi trebuie să-l biruim.
URSUL: Mai sănătos o să ne luăm tălpăşiţa.
PĂCALĂ: Odată ce l-ai întărâtat nu mai scapi cu una cu două.
URSUL: Cum te baţi, Păcală, cu o dihanie cu şapte capete şi cu şapte guri care muşcă toate, simultan?
PĂCALĂ: Dacă nu poţi să-l răzbeşti la trântă, îl răzbeşti prin deşteptăciune. Îl păcăleşti, Ursache. Îi iei minţile. Îl înfrângi într-o luptă... fără luptă. Se învinge el singur.
URSUL: (*Cu teamă*) Nu-i aşa că balaurii nu trăiesc în păduri şi nu s-arată noaptea?
PĂCALĂ: Dacă spui tu!
URSUL: Şi-atunci unde să vieţuiască ei?
PĂCALĂ: Păi, dacă în pădure nu, înseamnă că la oraş. Probabil că locuiesc în case sau la bloc.
URSUL: Şi nu ies noaptea deloc?
PĂCALĂ: (*Ironic*) Cred că nu ies; fiindcă le e frică de vreo sălbăticiune.
URSUL: Şi-atunci cum îşi petrec balaurii timpul liber?
PĂCALĂ: Seara stau în pat şi se uită cu un cap la televizor, cu alte capete citesc poveşti de Ion Creangă, De Andersen şi Fraţii Grimm.
URSUL: După câte înţeleg eu, sunt persoane multilaterale.

PĂCALĂ: Un cap zâmbeşte, altul suspină, într-o gură ţine ţigara şi fumează, cu alta beau cafeaua fierbinte dimineaţa...
URSUL: Ce bine că s-au potolit!... Dar ia continuă basmul, Păcală.
PĂCALĂ: ... Într-o zi, pe când se întorcea de la pescuit... Am uitat să-ţi spun că ajunsese un pescar renumit prin părţile locului. Cu Capul din Mijloc hipnotiza peştele iar cu Primul Cap îl înşfăca şi îl înghiţea pentru că avea gura mai largă. Prindea numai crapi din aceia graşi, cât un sac, şi...
URSUL: Şi?
PĂCALĂ: ... şi ştiuci, plătici.
URSUL: Şi capetele celorlalţi cu ce se ocupau?
PĂCALĂ: Capetele mai mici pândeau şi ele, independent, peştişori, fâţi... şi se repezeau asupra lor.
URSUL: Balaurul ăsta pescuia ca o undiţă cu mai multe cârlige!... Dar zi-i mai departe.
PĂCALĂ: Deci, într-o zi, pe când se întorcea de la pescuit, găseşte o telegramă în cutia poştală, adusă de un struţ, că mătuşa lui e grav bolnavă în spital. Balaurul îşi cumpără bilet şi se urcă în primul avion. (*Pauză*)
URSUL: Şi?
PĂCALĂ: Pilotul, un cangur îmbrăcat la costum, trage de manetă şi avionul decolează. "Puneţi-vă centurile", anunţă prin difuzoare stewardesa. Vocea caldă şi feminină înmoaie inima balaurului.
URSUL: Dar avea o singură inima?
PĂCALĂ: Nu contează. Ascultă... Stewardesa, frumoasă ca o lebădă, cu gâtul lung şi rochiţa albă. Balaurul se îndrăgosteşte de ea.
URSUL: Nu mai erau pasageri în avion?
PĂCALĂ: Ba da. Printre care şi un Porc Mistreţ care adormise şi sforăia de jurai că umblă prin vreji; venise cu Scroafa şi o turmă de purceluşi, care guiţau într-una că vor suc, vor bomboane, vor ciocolată. Nu se astâmpărau deloc. Familia Porcului, fiind cea mai numeroasă, era şi cea mai gălăgioasă. În spatele avionului moţăia o Pisicuţă cu blană maronie şi pălăriuţă de fetru, parfumată până-n vârful urechilor, cu fundiţă roz la gât.
URSUL: Problema e: cum putea să iubească Balaurul o lebădă cu un singur cap, în timp ce el...
PĂCALĂ: O iubea din toată fiinţa lui.
URSUL: Lebedei îi plăcea dor unul dintre capete, al doilea, cel mai frumos. Dar celelalte începuseră să devină geloase pe el. Balaurul îşi

blestema natura sa, că de ce nu s-o fi născut şi el ca toată lumea cu un singur cap. (*Ursul râde*) Însă idila lor n-a ţinut decât până la aterizare. Balaurul a coborât la prima escală. Familia Porcului Mistreţ şi Pisica şi-au continuat zborul. La despărţire, Lebăda suspina, şi din fiecare lacrimă care pica pe pământ creştea un copac, un anin, şi a plâns atât de mult că întreg aeroportul s-a transformat într-o pădure de anini.

URSUL: (*Speriat*) Pădure ca a noastră, prin care rătăcim acum?

PĂCALĂ: Chiar aşa... Şi Balaurul... Nu-mi mai aduc aminte...

URSUL: Şi Balaurul?

PĂCALĂ: Lasă Balaurul. Să-ţi spun ce s-a întâmplat cu Lebăda.

URSUL: Ce s-a întâmplat?

PĂCALĂ: Abia a decolat avionul, nici n-a apucat să se înalţe o sută de metri, şi a explodat. O defecţiune la motor, se crede. Pilotul n-a mai reuşit să afirme decât: "Ne prăbuşim... Ne..." Ziarele locale au scris că nişte Lupi-terorişti, care puseseră gând rău Porcilor mistreţi, ar fi ascuns o bombă cu explozie întârziată în geanta Pisicuţei.

URSUL: Bieţii purceluşi!

PĂCALĂ: Cică a scăpat unul singur, mezinul. L-a găsit o echipă de Poliţai-căţei, cu centuri diagonale şi pistoale la brâu, care s-au deplasat urgent la faţa locului să cerceteze cauzele accidentului.

PĂCALĂ: Ştii unde a căzut?

URSUL: Unde?

PĂCALĂ: Chiar în Pădurea Aninoasa.

URSUL: O, ce coincidenţă!

PĂCALĂ: Căpitanul poliţiştilor, Cuţulache, l-a găsit pe purceluş rămând printre rămăşiţele avionului. Zicea că-şi caută fraţiorii. Lebăda a sărit, dar nu i s-a desfăcut paraşuta.

URSUL: Şi Balaurul?

PĂCALĂ: Balaurul nu s-a mai dus la spital. A plecat de la aeroport, cu un taxi, direct în pădure, s-o caute pe stewardesă. Şi nu s-a mai întors niciodată acasă.

URSUL: Şi-a rămas în pădure?

PĂCALĂ: A rămas. Aşa spune legenda Pădurii Aninoasa.

URSUL: Mamă! Doamne!... Aşa, dar toată tărăşenia ta, Păcală, nu-i decât o poveste.

PĂCALĂ: Eh, există şi poveşti adevărate.

URSUL: Ştiu eu că faci aşa ca să mă sperii... Şi care este sfârşitul?

PĂCALĂ: Păi, Balaurul, fiindcă s-a rupt de civilizaţie, s-a sălbăticit. Iar pe locul unde a căzut Lebăda s-a născut un lac albastru minunat, cu nuferi albi pe margini. Acolo era sălaşul Balaurului, în afunduri. Îşi construise un castel de sticlă. Noaptea ieşea cu submarinul până la suprafaţa apei. Apoi pleca în pădure şi pleca la vânătoare. Pândea prada cu toţi ochii lui... Şi-a trăit mulţi ani în singurătate, ca un sihastru şi poate mai trăieşte şi astăzi...

URSUL: Ba sper că nu mai trăieşte.

PĂCALĂ: ... Şi-am încălecat pe-o şa şi v-am spus povestea aşa.

URSUL: Dar ceilalţi balauri mai fac rău?

PĂCALĂ: Nu, i-au domesticit oamenii. O să găseşti balauri destui la Grădina Zoologică, în Bucureşti: crocodili, şerpi uriaşi şi veninoşi... Sau la Circ... Vin copiii să se uite la ei.

URSUL: Mie mi-ar place să văd un balaur cu şapte capete de care-mi povestea bătrânul meu, Ursuloiu.

PĂCALĂ: Dacă ai puţin "noroc" poate c-o să ţi se îndeplinească dorinţa!

URSUL: M-aş bucura nespus.

PĂCALĂ: Mă cam îndoiesc. Acum, în absenţa lui...

URSUL: *(Încordându-şi muşchii)* Eu sunt un urs voinic. Am făcut haltere. Şi nu mă înspăimântă fiştecine! Aoleu, dar ce-i asta? *(Găseşte o pălăriuţă de damă)*

PĂCALĂ: Seamănă cu pălăriuţa Pisicuţei.

URSUL: Deci nu-i lucru de şagă.

(Lumina se măreşte.)

PĂCALĂ: Fii mai precaut.

(Urletele se inteţesc.)

URSUL: Vai, stăpâne, mi-e o teamă...

(Se pitulă în dosul lui Păcală.)

PĂCALĂ: Cu un fricos ca tine am purces eu la drum? Copiii o să creadă că toţi urşii sunt laşi, fără vlagă. Vrei să-ţi faci tot neamul de ocară?

(Se-arată un balaur cu şapte capete, scoţând flăcări pe gură, răcnind cu voce groasă.)

BALAURUL: (*Pentru sine*) A, ha, m-am scăldat pe cinste în apa limpede a lacului. Şi mi-e o foame... de balaur. (*Celor doi*) Ce căutaţi în pustietăţile astea?
PĂCALĂ: (*Ursului*) Iată un balaur adevărat, venit din poveste.
URSUL: O fi scăpat de la Grădina Zoologică...
PĂCALĂ: Muma-Pădurii, trecând cu racheta pe lângă noi, ţi-a ascultat dorinţa şi ţi-a îndeplinit-o.
URSUL: Mulţumesc de ascultare, dar mă lipseam!
BALAURUL: V-am întrebat ce căutaţi prin pustietăţile astea?
URSUL: Vai, Păcală, dar balaurul ăsta e sălbatic...(*Balaurului, dârdâind*) Eu... Eu... nu caut nimic...
PĂCALĂ: (*Ursului*) Taci, nepricopsitule! (*Balaurului*) Ce bine ne pare, prietene, că te întâlnim.
BALAURUL: Eu, "prieten" cu voi?
PĂCALĂ: De mult n-am mai auzit ţipenie de vietate. Nu-i aşa Ursache?
URSUL: Eu... Eu... Nu caut nimic...
PĂCALĂ: Săracul urs, a damblagit. Le-a făcut de petrecanie atâtor balauri în Pădurea Aninoasa că nu le mai ştie de număr.
BALAURUL: Ce?... Cine?...
URSUL: Eu (*Pauză*)... Eu... Nu caut nimic (*Suspină*)
PĂCALĂ: M-a rugat în genunchii lui de urs să nu-l mai pun să se bată cu nici o făptură, fiindcă îi e milă de ele. Pe o balauroaică, surată de-a ta, cu codiţe pe spate, la fiecare cap, a strâns-o cu atâta dragoste în braţe, că şi-a dat, sărmana, duhul pe cele şapte guri.
URSUL: Eu... Eu... Nu caut nimic...
PĂCALĂ: De-atunci s-a jurat să se potolească. Aşa că, nu-ţi face nici o teamă, Domnule Balaur, nu-ţi facem nici un rău! Cu noi eşti în siguranţă.
BALAURUL: Care va să zică ursul ăsta prăpădit? (*Râde*)
URSUL: Eu... Eu... Nu caut nimic...
PĂCALĂ: Ahăăăă, Ursu-şi schimbă părul, dar năravul ba. Ca Lupul.
BALAURUL: Nu cred nici în ruptul capului, şi-o să vă înghit de vii.

(*Ursul plânge în hohote*)

PĂCALĂ: Numai că pe el n-o să poţi (*Arătând spre Urs*) că e uriaş. (*Ursului*) Fii pe pace că n-o să te "jignesc" punându-te la încercare cu un balauraş... neînsemnat...
BALAURUL: Eu mi-s stăpânul Pădurii Aninoasa cu tot ce se găseşte într-însa. (*Suflă infatuat câteva flăcări.*)

PĂCALĂ: Aşa o fi, că prea le zici cu "foc"!!
BALAURUL: Nu vedeţi cât sunt de falnic?!
PĂCALĂ: Nu prea. Arăţi ca un hipopotam râpat... slăbănog...
BALAURUL: De când s-a prăbuşit avionul şi Lebăda mea iubită m-a părăsit, am făcut schimb de locuinţă, m-am mutat în fundul lacului, lângă mormântul ei, într-un castel de cristal, şi vânez numai noaptea. Am purtat şase luni de zile doliu, după sărmana fetiţă.
URSUL: Eu?... Eu?... Nu caut nimic!... Dar simt că ard. De ce ard? (*Făcând ochii mari*) Păcală, e chiar Balaurul din poveste. L-ai adus pe scenă... Nu este cu putinţă. Este o închipuire...

(*Balaurul aruncă ostentaiv flăcări mari şi învolburate.*)

Ba nu e o închipuire, mă pârlesc!
PĂCALĂ: Dragul meu Balaur, fii bun şi dă focul mai încet. Şi oricum, îţi suntem recunoscători că pe toată perioada discuţiei ne-am încălzit la flăcările tale. Fiindcă era un ger... Ni s-au topit şi ţurţurii de pe nas, din sfârcul urechii...
BALAURUL: Flăcările mele? O să vedeţi voi!
PĂCALĂ: Eşti o sobă umblătoare. Şi pe-o vreme ca asta... Ne degeraseră picioarele.
URSUL: Mi-e cald. Mă sufoc. Deschideţi ferestrele.
PĂCALĂ: Te-ai mai dezmorţit şi tu? (*Balaurului*) Vrei să ne însoţeşti o bucată de drum până scăpăm de văgăunile astea? Ne luminezi cărarea.
BALAURUL: Ia uite la ei, mă transformaţi în valet!
PĂCALĂ: Nicidecum, prietene Balaur, dar avem pentru persoana ta o stimă deosebită. Nu-i aşa Ursule?
URSUL: Eu?... Eu... Nu caut nimic.
PĂCALĂ: Ce să mai cauţi, iată-l pe iubitul nostru Balaur!
BALAURUL: "Iubit"? Ha! Ha!
PĂCALĂ: O să-ţi dovedim îndată.
BALAURUL: "Eu mă joc cu voi ca motanul cu şoriceii." (*Se face înspre ei. Ursul se sperie. Din nou flăcări.*)
PĂCALĂ: Ne-ai primit aşa de "cald"... înseamnă că doreai să-ţi exprimi simpatia.
BALAURUL: V-arăt eu vouă, "simpatie"!
PĂCALĂ: Ne dezamăgeşti profund.
BALAURUL: Las' că nu mai scot nici o flacără. Ce, să profitaţi de mine?
PĂCALĂ: (*Dându-i coate Ursului*) Vai, ce defavoare ne face!

URSUL: O să murim de frig.
BALAURUL: Asta e şi intenţia mea, să vă "devorez" în linişte.
URSUL: Văleuuu...
BALAURUL: Fiecare cap să se înfrupte din carnea voastră.
URSUL: Ce de capete are!
PĂCALĂ: Pariez, că dintre capete, cel mai tare e cel din mijloc.
CAPUL DIN MIJLOC: Ai perfectă dreptate.
PRIMUL CAP: (*Din stânga*) S-o crezi tu! Eu sunt cel mai mare!
CAPUL DIN MIJLOC: Chiar dacă eşti tu cel mai voluminos, dar eu sunt cel mai puternic. (*Aruncă jeturi de foc şi se-ntinde cu gâtul spre Primul Cap.*)
PĂCALĂ: Eu ţin cu Capul din Mijloc.
URSUL: Eu ţin cu Primul Cap.
PRIMUL CAP: Ba nu, eu. (*Acelaşi joc*)
CAPUL DIN MIJLOC: Ba eu. (*Acelaşi joc*)
CAPETELE 2 ŞI 3: Ce faceţi fraţilor, ne loviţi şi pe noi?
PRIMUL CAP: Păi nu-l auziţi la ce se pretează?
CAPUL DIN MIJLOC: Cine? Eu? (*Acelaşi joc*)
PĂCALĂ: (*Ursului*) Pariez că bate Capul din Mijloc.
URSUL: Pe cinci galbeni că bate Primul Cap.
PĂCALĂ şi URSUL: (*Dând mâna*) De acord.
ULTIMUL CAP: Ce faceţi, îi învrăjbiţi?
URSUL: Noi?
PĂCALĂ: Doamne fereşte!... Dar tu eşti cel mai mic, de ce te amesteci unde nu-ţi fierbe oala?
ULTIMUL CAP: Nu sunt eu, Capul 5 s-a născut mai ţuguiat.
CAPUL 6: Tacă-ţi gura, piciule!
ULTIMUL CAP: Auzi la el, ce zici! Lasă că te spun eu lui tata!
CAPUL 6: Numai să încerci, că ştii ce papară te aşteaptă! (*Vâlvătaie de flăcări spre Ultimul Cap.*)
PĂCALĂ: Ultimul Cap e cel mai firav în luptă.

(*Primul Cap şi Capul din Mijloc se lovesc zdravăn, îşi încolăcesc gâturile.*)

UTLIMUL CAP: Nu întotdeauna.
CAPETELE 1 şi 2: (*Prinse între "protagonişti"*) Mai astâmpăraţi-vă fârtaţilor! (*Aruncă focuri înspre adversari.*)
PRIMUL CAP ŞI CEL DIN MIJLOC: Ce sunteţi voi, arbitri?

PĂCALĂ: Se bagă şi ei ca musca-n lapte, în loc să-şi vadă de treburile lor. Trebuie să se stabilească odată o ierarhie între capetele voastre, să ştie omul cui să se adreseze.
URSUL: Stăpâne, că bine zici.
PĂCALĂ: Puţină ordine, ce naiba! (*Pauză*) Deci, care este şeful vostru?
TOATE CAPETELE: Eu.
PĂCALĂ: Cum? Toţi de-a valma?
PRIMUL CAP: Eu sunt cel mai *mare*.
CAPUL 2: Ce minciună... Eu sunt cel mai *frumos*.
CAPUL 3: Tu măăă... Eu sunt cel mai *înţelept*...
CAPUL DIN MIJLOC: Mă faci să râd îmbrăcat!... Eu sunt cel mai *tare*...
CAPUL 5: Mai tare de devlă, poate... Eu sunt *conducătorul*.
CAPUL 6: Hăă, hăăă... Cine ne conduce pe noi? Nu e în stare nici de el însuşi... Eu sunt cel mai *curajos*.
ULTIMUL CAP: Unde stătea curajosul! N-am ştiut până acum.
PĂCALĂ şi URSUL: Nici noi!
ULTIMUL CAP: Eu sunt prâslea, şi de aceea sunt cel mai *adorat* de părinţi.
CELELALTE CAPETE: Te pupă tata rece, sfrijitule!
ULTIMUL CAP: O să vă pârăsc eu, imediat.
CELELALTE CAPETE: Pârâciosule!

(Pe măsură ce capetele se prezintă şi se ceartă, se încinge o luptă între ele, două câte două, apoi se bat în grupuri, până la o învălmăşeală de nedescris, cu gâturile încolăcite şi pălălăi de foc.)

PĂCALĂ: Ce spectacol minunat, cu un balaur care se bate singur! Ca la desene animate pentru copii, la televizor.
URSUL: Aşa îmi place şi mie, să fiu spectator, nu luptător.
PĂCALĂ: O "bravul" meu Urs (*Îl mângâie pe bot.*)
URSUL: N-ai văzut de ce isprăvi am fost în stare? Tremura Balaurul în faţa mea.
PĂCALĂ: Eşti glumeţ.
URSUL: Îi pierise de tot glasul.
PĂCALĂ: După război mulţi viteji se-arată. Chiar şi cei fricoşi ca tine. Mai ales *ei*. Se-arată *după*, fiindcă n-au putut dovedi *în*.
PRIMUL CAP: Eu care cap sunt?
URSUL: Ia priveşte, Păcală, că nu le mai recunoşti.
CAPUL DIN MIJLOC: Tu eşti capul cel mai mic.
PRIMUL CAP: Dacă-i aşa, înseamnă că tu eşti capul cel mai urât.

CAPUL DIN MIJLOC: Ba e mai urât Capul 5.
PRIMUL CAP: Dar care e acela?
CAPUL DIN MIJLOC: Capul cel spart.
CAPUL 6: Hei Păcală!
CAPUL 5: Ursule!
CAPETELE: Ajutaţi-ne să ne batem, ce dracu!
CAPUL 3: Nu mai ştim în care să dăm.
CAPUL 2: Ne-am încurcat gâturile.
CAPTELE: Ajutaţi-ne să ne batem! Ajutor! Ajutor!
PĂCALĂ: Daţi şi voi unul în altul! Sau fiecare să-şi tragă sieşi o chelfăneală...
CAPUL 3: Inteligent sfat, Păcală.
URSUL: Daţi şi voi în care nimeriţi.

(Lupta reîncepe. Capetele scuipă iar foc.)

PĂCALĂ: Aşa, aşa. Urâţi-vă cu mai mult patos... Box! Box!

(Capetele se ciocnesc.)

Să le facem galerie. Hai Capul din Mij-loc!
URSUL: Hai Pri-mul Cap!
PĂCALĂ: Box! Box!

(Iar se ciocnesc. Capetele mai mari le înghit pe cele mici, şi aşa succesiv.)

URSUL: Hai Pri-mul Cap!
PĂCALĂ: Aşa, aşa... Iubiţi-vă ca fraţii!
URSUL: Ce gâturi încolăcite!
PĂCALĂ: Parcă ar fi un balaur împletit de mama-mare. Hai Ca-pul din Mij-loc!

(Balaurul începe să horcăie până moare.)

URSUL: Cât de simplu e, Păcală, să ucizi un Balaur, fără sabie, fără puşcă.

(Păcală şi Ursul merg pe potecă până se zăreşte lacul, cântând:)

PĂCALĂ: "Eu sunt vestitul Păcală
Şi-am pornit hoinar în lume
Eu sunt vestitul Păcală
Şi fac isprăvi de renume." *(Refren I)*
URSUL: "Iar eu sunt Ursul Costică
De nimeni nu-mi este frică
Doar de stăpânul Păcală
Când joc la circ pe sfoară." *(Refren II)*
AMÂNDOI: "De-am rămas singur în stradă
Fără nici un căpătâi
Umblu-n cizme prin zăpadă
Pintene port la călcâi."
PĂCALĂ: (*Refrenul I*)
URSUL: (*Refrenul II*)
AMÂNDOI: "Se-mbulzesc *copii* grămadă
Şi sprinţari şi jucăuşi
Pe Păcală să-l revadă
Iar la TEATRUL DE PĂPUŞI."

(*Cade cortina. Se mai aude:*)

PĂCALĂ: (*Refrenul I*).

PĂCALĂ, EXTRATERESTRUL ŞI ZMEUL

- piesă pentru copii -

Personaje:

Păcală
Ursul
Extraterestrul
Zmeul

(Păcală şi Ursul îşi continuă drumul străbătând un câmp. Ajung la poalele unui munte. Noapte, iarnă, frig.)

PĂCALĂ: Ursache, tu crezi în zmei?

URSUL: Eu cred doar în zmei de hârtie, pe care-i înălţa tatăl meu cu o sfoară. Săream în sus de-o şchioapă toţi ursuleţii. Ne înţepeneam gâturile cu privirea aţintită spre cer.

PĂCALĂ: Eh, dacă o să vezi unul în carne şi oase, n-o să-ţi mai ardă să te uiţi la el şi să-l admiri.

URSUL: Un zmeu de-adevăratelea?

PĂCALĂ: Chiar aşa.

URSUL: Zmeii trăiau în vremuri îndepărtate, când clima era mai blândă. Dar au dispărut ca dinozaurii.

PĂCALĂ: S-or fi dus pe alte planete.

URSUL: Crezi că se construiseră pe-atunci rachete sau alte obiecte zburătoare?

PĂCALĂ: Se presupune că a existat o civilizaţie pe Pământ, Ursulică, înaintea noastră, dar s-a autodistrus.

URSUL: Şi-or mai fi supravieţuitori?

PĂCALĂ: Păi, eu de unde să ştiu, nu mă născusem încă.

URSUL: Zmeii au aripi?

PĂCALĂ: Cei de hârtie, da.

URSUL: Lasă jucăriile, Păcală! Vorbim la modul cel mai serios.

(Un zgomot ca de motoare, apoi se luminează puternic, ca de ziuă)

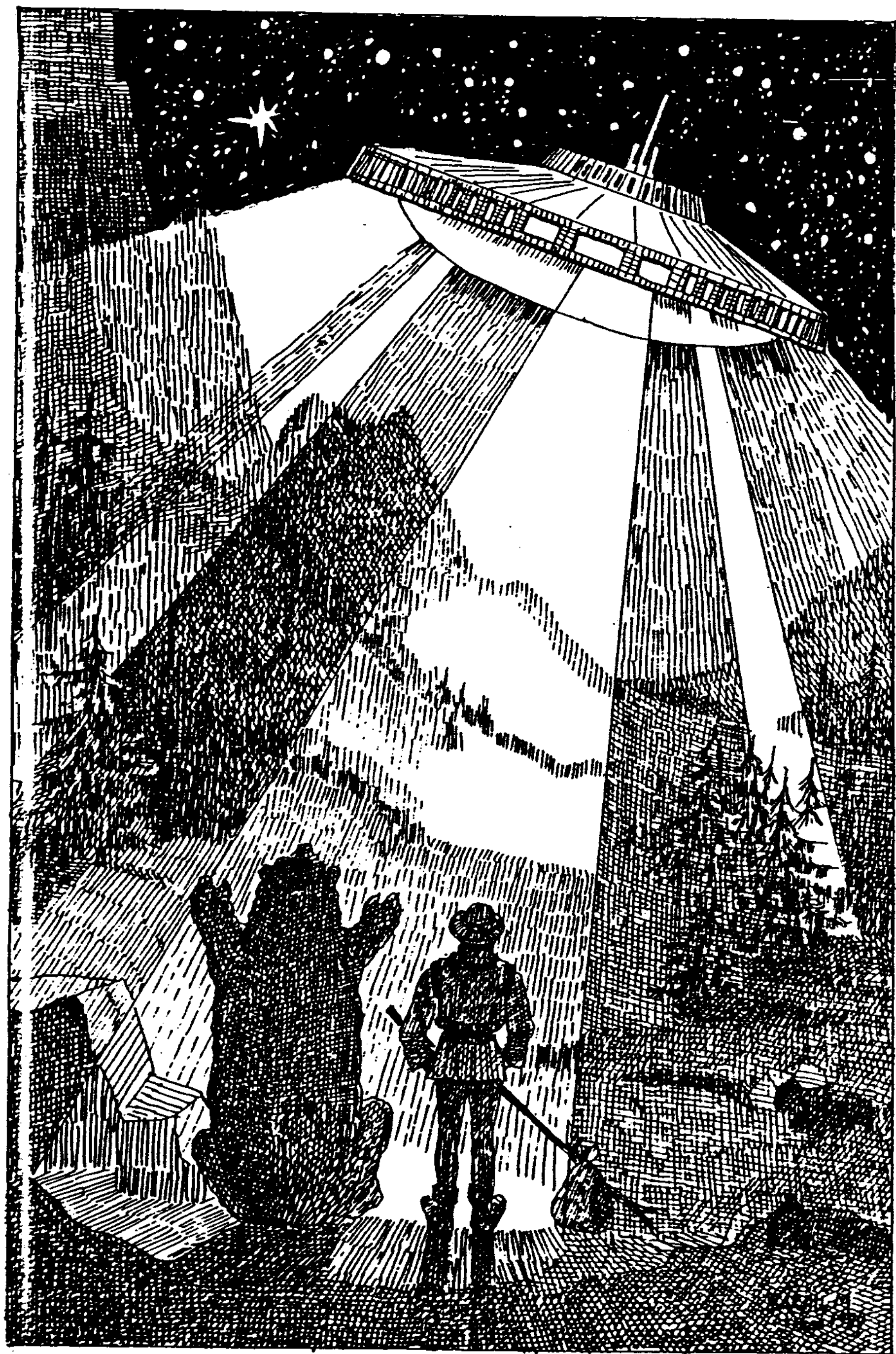
PĂCALĂ: Cât e ceasul, Ursache?
URSUL: (*Scoate un ceas de buzunar*) E ora 24, deci ar trebui să ne găsim în toiul nopții, și observ că suntem în plină zi. Ce ciudat! Parcă Soarele a coborât pe Pământ! Am scăpat de pădurea înnegurată și am nimerit într-un câmp strălucitor, parcă vrăjit.

(Se aud semnale radio.)

PĂCALĂ: Am impresia că este o farfurie zburătoare.
URSUL: Îți bați joc de mine? Eu n-am văzut farfurii care să zboare singure!
PĂCALĂ: Așa se numesc aceste aparate, fiindcă au forma unei farfurii. Sunt navete spațiale, O.Z.N.-uri.

(Coboară pe o scară metalică o ființă verde, cu ochelari. Are o voce mecanică.)

URSUL: Ce verde e, parcă ar fi mâncat numai spanac, ca Popey Marinarul... Zmeu cu ochelari?... Ce caricatură!
EXTRATERESTRUL: Zgri, bri, hri... Stri, dri, pri, pri...
URSUL: Zmeii ce limbă vorbesc, Păcală?
PĂCALĂ: Nu înțeleg. Poate nemțește, ori chinezește.
URSUL: Ăsta e un zmeu mut. Să nu știe și el să vorbească o limbă internațională!
EXTRATERESTRUL: Cri, po, ri, po... Cri, po, ri, po...
URSUL: Dar unde-i buzduganul?
PĂCALĂ: L-o fi uitat în nava cosmică.
URSUL: Păcală, nu simți că s-a topit zăpada sub noi? Și ce cald e!... Transpir. Parcă am fi în miezul verii.
EXTRATERESTRUL: Ra, re, ri, ro, ru... Ra, re, ri, ro, ru...
URSUL: Nu e un zmeu ca toți zmeii.
PĂCALĂ: E venit din peristorie.
URSUL: (*Cu laba streașină la ochi*) Ce de zmeișori în farfuria zburătoare! Privesc prin hublou. Un zmeu și o zmeoaică mai tineri, dansează. Ce dizgrațioși...
PĂCALĂ: Sunt sigur că lor li se pare frumos.
URSUL: Ce muzică feerică! Parcă ar fi de pe altă planetă.

(Extraterestrul se apropie de ei. La statură este mic şi plăpând.)

URSUL: Mie nu mi-e frică de zmei-paralei. Dacă-i fac un vânt cu laba dau cu el de pământ. Şi până acum, prostuţul de mine, mi se-ncreţea pielea numai când i se pronunţa numele.
PĂCALĂ: O fi vreun zmeu pitic, sau vreo rudă de-a lui.
URSUL: Ce arătare! Pare blând şi cumsecade.
PĂCALĂ: Te cred şi eu, mai există şi zmei buni, la suflet.
EXTRATERESTRUL: Zmei, buni...
URSUL: Ce-ai zis, Păcală?
PĂCALĂ: Eu n-am zis nimic.
URSUL: Lumea şi-a format o părere greşită...
EXTRATERESTRUL: Zmei, buni...
URSUL: *(Se scarpină în urechi)* Mi se năzare că îngână cineva.
EXTRATERESTRUL: În-gâ-nă...
URSUL: Ai auzit, Păcală?
PĂCALĂ: N-am auzit nimic, Ursache.
EXTRATERESTRUL: Ursache, Ursache...
URSUL: Aoleu, pe mine mă strigă. Adică nu mă strigă. Sunt bolnav. Mă doare urechea. Am otită.
EXTRATERESTRUL: Otită... Am otită...
URSUL: Ai şi tu otită, Păcală?
PĂCALĂ: Din păcate, eu n-am nimic!
URSUL: Dar cine a vorbit mai înainte?
PĂCALĂ: Nu ştiu.
URSUL: N-ai glăsuit tu: "Otită... Am otită..."

(Imită cât mai prost.)

PĂCALĂ: Eu?... Eşti nebun!... Eu nu sunt bolnav.
EXTRATERESTRUL: Bolnav... Am otită...
PĂCALĂ: Sunt sănătos tun.
EXTRATERESTRUL: Tun... Tun...
URSUL: Cum eşti sănătos, dacă eşti bolnav?
EXTRATERESTRUL: Tun... Tun...
URSUL: Păcală, cred că fiinţa asta verde *(Arată cu degetul)*... Îmi dârdâie picioarele. Vrea să tragă cu *(Apăsat)* *tunul* în noi.
PĂCALĂ: La început te amabalaseşi tot, că-i dai un brânci...
EXTRATERESTRUL: Tun... Tun...
PĂCALĂ: *(Ironic)* Nu. Te rugăm, fără tun. Suntem pacifişti. Priceput?

EXTRATERESTRUL: Priceput?... Priceput?

URȘUL: Nu vreau să ma de-a face cu jivine din astea, *verzui*.

PĂCALĂ: Dar "zmeul" ăsta nu e o jivină, ci o ființă inteligentă. E mai deștept decât tine.

URSUL: Nu cred.

EXTRATERESTRUL: Cred... Cred... Cred...

PĂCALĂ: Tu ești în stare să construiești ca ei, o navă cosmică cu care să zbori mai iute ca vântul printre stele și planete? (*Muzică cosmică*)

URSUL: Nici n-am nevoie. Eu m-am obișnuit aici, pe Pământ.

PĂCALĂ: Și când îți vine un vizitator străin de pe Marte sau din Lună, cum îl tratezi?

URSUL: Pun câinii pe el!

PĂCALĂ: Ha! Ha! Ha! Și crezi că se sperie?

URSUL: Mai arunc și cu pietre, îl ameninț cu ciumagul.

PĂCALĂ: Ha! Ha! Ha! Arunci cu pietre și te ații cu ciumagul în calea farfuriilor zburătoare... Se recomandă să fii ospitalier și să intri în contact cu aceste ființe.

URSUL: Cine știe ce puteri o avea zmeul ascunse în el?

EXTRATERESTRUL: Cine știe ce puteri o avea zmeul ascunse în el?

URSUL: L-ai auzit? S-a dat de gol.

PĂCALĂ: Fii liniștit. Nu te-ai prins că ne învață limba? Vrea să comunice cu noi.

URSUL: Ia uite ce antene are!... Zmeu cu antene?!

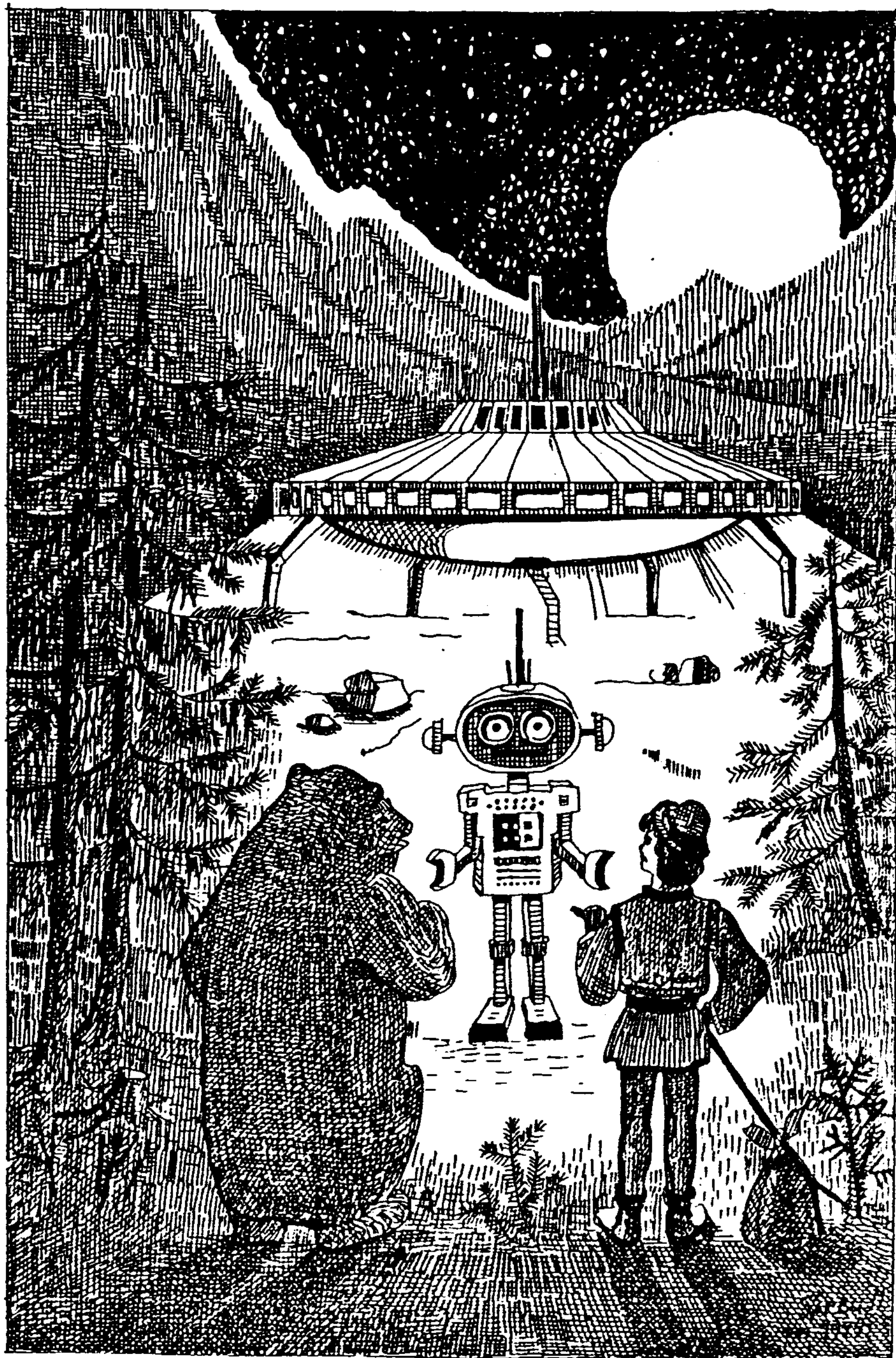
PĂCALĂ: Zmeul acesta vine de pe tărâmul celălalt. În țara lui o fi vreun cercetător științific, savant. Vrea să studieze viața de pe Pământ.

EXTRATERESTRUL: Vrea să studieze viața de pe Pământ.

URSUL: Ce repede învață zmeii limbi străine, Domnule! Eu cât m-am căznit ca să deprind cuvintele și obiceiurile oamenilor! Și nu se poate spune că sunt un urs îndărătnic. Ieri mi-am cumpărat un dicționar și un manula de conversație ca să mă familiarizez cu graiul caracatițelor și al rechinilor, ca să putem comunica. Să facem negoț, să-i întreb ce se mai întâmplă prin mările și oceanele globului. Tot Balena Cafenie a rămas împărăteasa lor? Care este noul comandant al oastei de rechini?... Mi-ar place să asist la balul dat de Meduzele Balerine, de Steluțele de Mare, de Căluții de Mare în onoarea Prințesei Sirenă.

PĂCALĂ: Visezi, Ursache, tu nici nu știi să înoți.

EXTRATERESTRUL: Dri... Ursache... bri... nu știi să înoți... fri...

URSUL: Pe cuvântul tău? (*Vrea să-l bată pe umăr dar e respins de un jet de lumină.*) Păcală, bestia e încărcată cu electricitate, ca un fulger.

PĂCALĂ: Te ține la distanță. Este un extraterstru, probabil.

URSUL: Și de ce s-a deghizat în zmeu?

EXTRATERESTRUL: Eu ghicește vouă intenția. Nu puteți pe mine minți. (*Stâlcind cuvintele*)

PĂCALĂ: Iată-l că vorbește!

EXTRATERESTRUL: (*Cu accent străin, deformat*) Eu înțelege toate limbile prin telepatie, adică fără să asculte urechea. Prin undele transmise de creier înțelege. Eu discută cu voi fără să deschidă gura...

URSUL: Ce bine!

PĂCALĂ: Dar nici n-are gură!

URSUL: Pti...

EXTRATERESTRUL: Eu n-are gură fiindcă nu mănâncă.

URSUL: Păi nu mori de foame?

EXTRATERESTRUL: Eu consumă energie solară.

PĂCALĂ: Extraterestrul e nemuritor.

URSUL: Și dacă n-ai gură, cum de rostești cuvinte?

EXTRATERESTRUL: Prin radio rostești cuvinte. Undele cerebrale captate de radio minuscul lângă ceafă, și transformate în sunete perceptibile de voi.

URSUL: Va să zică n-are nici urechi. Ce creatură!

PĂCALĂ: Și nici ochi.

EXTRATERESTRUL: Eu n-are de ochi nevoie.

URSUL: Și cum vezi?

EXTRATERESTRUL: Emite raze infraroșii radioul în direcțiile toate care se lovesc de obstacole și întorc înapoi aducându-i informații. Ca liliecii noaptea cum zboară.

PĂCALĂ: Deci, tu ne vezi, deși nu ne vezi...

EXTRATERESTRUL: Exact.

URSUL: Cum vine asta?... Și nici nu poți să miroși un rug de mure coapte sau să le guști?

EXTRATERESTRUL: Mie nu-mi place mure și nici altceva.

URSUL: Ce păcat! E rău să fii Extraterestru. Nu vrei să devii pământean, să locuiești cu noi?... Văd că mâncare nu ceri, băutură ioc. De dormit, dormi?

EXTRATERESTRUL: Ce este acela "dormit"?

URSUL: Să-nchizi ochii, să faci nani... Adică tu n-ai ochi...
PĂCALĂ: Să nu mai funcţionezi, să nu te mai mişti.
EXTRATERESTRUL: Asta numai când intră în depanare sau reparaţie capitală... Noi venise pe Terra să studieze pământeni, dar observă că pământenii studiază pe noi.

(*Păcală şi Ursul râd.*)

EXTRATERESTRUL: Eu nu a priceput ce aţi spus.
PĂCALĂ şi URSUL: Am râs.
EXTRATERESTRUL: Ce înseamnă acelea? Eu nu poate să râdă.
PĂCALĂ: Te-nvăţăm noi, n-avea nici o grijă. Dar vrei să mergi cu mine şi cu Ursul Costică la Teatrul de Păpuşi, ca să prezinţi copiilor datini de pe altă planetă, din ţara ta?
EXTRATERESTRUL: Merge... Merge... Dar voi nu bate Extraterestru?
PĂCALĂ: Păi ce, ai pe cine?... Tu eşti de tablă. Nu îndrăzneşte să ridice nimeni mâna asupra ta că se taie sau îşi frânge oasele. Ai numai ace, rotiţe, antene, sârme... înţepi prin toate locurile!
URSUL: Păcală e instructor. A dresat colegi de-ai mei, urşi puternici, mai deunăzi un balaur, încearcă acum să îmblânzească şi un zmeu, fiindcă a auzit că bântuie prin părţile astea, îşi are vâgăuna săpată într-o stâncă din vârful muntelui.
PĂCALĂ: Stimabile Extraterestru, te primim bucuroşi în trupa noastră, şi-ţi dorim să ajungi un actor de reputaţie interstelară.
EXTRATERESTRUL: (*Către cei din O.Z.N.*) Zbrîî... vrîîî, scrîîî, trîîî... zgrîîî...

(*O.Z.N.-ul răspunde prin semnale asemănătoare, apoi îşi ia zborul. Lumina puternică scade, devine un punct care dispare. Locul căldurii îl ia frigul, al verii, iarna. Cei trei urcă pe munte. Extraterestrul, deplasându-se cu zornăit robotic, îşi roteşte antenele în toate direcţiile.*)

URSUL: (*Suflând în labe*) Brrr... Păcală, ce ger cumplit.
EXTRATERESTRUL: Ger nu este, nu simte.
URSUL: Tu, cu fieroteniile tale... Mersi!
PĂCALĂ: Ne vom adăposti în prima peşteră întâlnită în cale.
EXTRATERESTRUL: Eu nu adăposteşte peşteră. Este umezeală şi strică mecanisme.
URSUL: I-auzi şi la ăsta!
PĂCALĂ: N-ai decât să stai de strajă, afară.

(Coboară pe munte un zmeu fâlfâind nişte aripi lungi.)

URSUL: Păcală, încă un extraterestru. Dar parcă are aripi... Şi unde-i farfuria zburătoare?
PĂCALĂ: (*Ironic*) Probabil s-a dorit să meargă pe jos. O fi ieşit la plimbare printre galaxii.
URSUL: Aşa, de unul singur?
PĂCALĂ: Întreabă-l!
ZMEUL: (*Crunt*) Cine a îndrăznit să-mi calce moşia?
URSUL: (*Fricos*) Ahhh, mă iei pe mine la întrebări!...
PĂCALĂ: Ăsta e un (*Apăsat*) *zmeu*... de-adevăratelea!!!
URSUL: Care... care moşie?
ZMEUL: Moşia lăsată prin testament, semnat la notariat, de unchiul meu, Zmeureanu cel Groaznic. N-aţi văzut panoul cu "Trecerea oprită"?

(Tăcere)

PĂCALĂ: (*Ursului*) Tu n-auzi ce te-ntreabă dumnealui?
URSUL: Eu... Eu... nu prea ştiu să citesc.
ZMEUL: (*Enervat*) Învaţă. Du-te la şcoală. Ai crescut atât de mare şi nu cunoşti literele alfabetului!
EXTRATERESTRUL: Zmîîî... zgîîî... zbîîî... zdîîî...
ZMEUL: (*Arătând spre Extraterestru*) Şi zevzecul ăsta cine e? Ce s-a-mpopoţonat aşa!... Se duce la bal mascat?
PĂCALĂ: Nu te mânia, Domnule Zmeu, că mă ocup eu de amândoi. I-am luat tovarăşi de călătorie.
ZMEUL: Călătorie pe tărâmul meu?
EXTRATERESTRUL: Păcală, ai promis apără Extraterestru nu bate Zmeu.
ZMEUL: Ce bolboroseşti, găgăuţă?
PĂCALĂ: E un extraterestru. A coborât adineaori dintr-o farfurie. (*La urechea Zmeului*) Fusese programat, adică fabricat ca o jucărie pe care o întorci cu cheia şi se mişcă singură... Deci fusese programat să distrugă cu braţele lui de oţel tot ce întâlneşte în cale.
ZMEUL: Mă faci să râd!
PĂCALĂ: Încearcă numai să te-apropii de el!

(Zmeul încearcă dar e respins de un fulger albăstrui.)

ZMEUL: Eh, dar nu e nevoie. Îmi azvârl buzduganul şi de la 20 de km. şi-i sfarm ţeasta.

PĂCALĂ: Care ţeastă? Că ăsta n-are... căpăţână. (*Zmeul foarte mirat*) Şi-apoi buzduganul tău e o armă primitivă, nu se mai foloseşte. S-au inventat bombe.

(*Zmeul aruncă buzduganul, dar Extraterestrul îl respinge ca pe un bumerang în pieptul Zmeului, doborându-l.*)

ZMEUL: Oleu, dar ce s-a-ntâmplat? Văd stele verzi!

PĂCALĂ: Nimic grav. Extraterestrul nostru ţi-a trimis buzduganul înapoi. Poate mai ai nevoie să spargi nuci cu el, că de altceva nu mai e bun.

(*Ursul ţopăie.*)

URSUL: Ţi-a venit de hac, Zmeule.

EXTRATERESTRUL: Extraterestrul mulţumeşte Zmeu, dar nu trebuie buzdugan.

PĂCALĂ: (*Ironic*) I-auzi, îţi mulţumeşte.

EXTRATERESTRUL: Extraterestru dăruieşte Zmeu o minge de fier. (*Scoate o bilă mare, roşie.*)

PĂCALĂ: Îţi dăruieşte în schimb o... bombă (*Arătând spre bilă*)... în cap.

ZMEUL: Pe mine nu m-a biruit nimeni până în prezent. Cine are curajul să se lupte cu mine? (*Ursul tocmai se scărpina cu o labă după ceafă*) Ursache!

URSUL: Eu... Eu... nu mă bat cu nimeni, fiindcă nu e frumos. Doamna Învăţătoare îmi scade nota la purtare.

PĂCALĂ: (*Ironic*) Aşa este, Ursul are maniere dintre cele mai alese. Iar el nu-şi permite să se murdărească pe "lăbuţe" cu sângele tău...

URSUL: Sunt curat ca o pisică.

EXTRATERESTRUL: Şi tot ca o pisică, Ursul viteaz este.

ZMEUL: Dar cine? Păcală să mă înfrunte?!

PĂCALĂ: (*Mirat*) Eu n-am nici un motiv! Eşti un zmeuraş drăguţ. Dar ne-ai înşelat sentimentele, Domnule. Noi te credeam cumsecade.

URSUL: Unde-ai mai văzut dihanie cumsecade?!

ZMEUL: (*Se-ntinde*) Am chef să trântesc câţiva la pământ.

PĂCALĂ: Fii mai înţelegător, că n-avem timp de glume. Uite, dacă îţi arde de ceartă *îţi dăm voie*.să-ţi măsori puterile cu Extraterestrul!! Noi ne grăbim să ajungem pe stânca de sticlă.
URSUL: Nene Extraterestrule, dă-i odată cu bomba în el.
EXTRATERESTRUL: Zgrîîî... brîîî...

(*Aruncă bila. Zmeul o prinde şi-o leapădă imediat.*)

ZMEUL: Au, mi-am ars degetele. Era înroşită în foc.
URSUL: Fugi, să nu explodeze! Te face praf.
EXTRATERESTRUL: Bila nu explodezi. Bila joacă la grădiniţă copiii.
PĂCALĂ: Am dezamorsat-o eu. Nu mai are efect exploziv.
ZMEUL: (*Extraterestrului*) Doar era fierbinte, incandescentă. Omule... sau Robotule... ce-ai fi!
EXTRATERESTRUL: Eu nu om, nu robot. Eu este *gândul* unei fiinţe. Pe mine nu mă poţi distruge.

(*Zmeul se repede cu paloşul în Extraterestru, dar i se rupe în bucăţi.*)

NU POŢI UCIDE GÂNDUL LA NIMENI.
ZMEUL: Stai să-mi iau eu puşca de vânătoare!

(*Trage mai multe focuri, Extraterestrul nu se clinteşte.*)

URSUL: Păcală, de când au zmeii puşcă?
PĂCALĂ: Au evoluat şi ei.
URSUL: Şi cine se încurcă cu ei să le vândă arme? Şi-au construit vreo fabrică anume?
PĂCALĂ: Pe vremea lui Petre Ispirescu şi a poveştilor lui minunate, nici oamenii, nici zmeii şi nici balaurii nu ştiau ce sunt acelea puşti, bombe ori avioane, submarine. Îţi aminteşti că Prâslea cel Voinic a venit de pe tărâmul celălalt pe spinarea unei păsări uriaşe care era gata să-l înghită de bucurie că i-a salvat copiii de la moarte? (*Ursul încuviinţează din cap*) Dacă pe atunci ar fi existat avioane sau rachete, Prâslea ar fi zburat cu avionul sau racheta, s-ar fi aşezat comod în scaun cu capul rezemat pe spătar şi paharul cu suc de lămâie în faţă...
EXTRATERESTRUL: Zmeul chinuieşte în zadar. Ideile nu pier.
ZMEUL: Poate nu l-am ochit. Să mai încerc.

(*Trage, dar cartuşul explodează pe ţeavă, scoate fum.*)

PĂCALĂ: Lasă-te păgubaş, Zmeuraşule!
EXTRATERESTRUL: Trăieşte eu în închipuirea voastră. Nu distruge imaginaţie nimeni. Imposibil este. (*Dispare*)
URSUL: Ptiii... ce s-a evaporat... Ca un duh!
VOCEA EXTRATERESTRULUI: Hai Zmeu... Suprimă fantezia la oameni...

(*Zmeul se repede în direcţia vocii.*)

PĂCALĂ: Prinde-l, Zmeule!... Uite-l colo! (*Arată cu un deget într-o parte, iar cu celălalt în direcţie opusă. Zmeul se împiedică*) Foarte bine!
VOCEA EXTRATERESTRULUI: Te aştept, Zmeu...
ZMEUL: Unde este pitulat?... Ieşi arătare!
PĂCALĂ: Nu-l vezi?... Iată-l! (*Acelaşi joc*). Pe el, Zmeule! (*Buimac. Zmeul aleargă din colţ în colţ*). Dacă fugeai niţel *mai încet* îl prindeai!!
URSUL: Ce Zmeu zăpăcit!
VOCEA EXTRATERESTRULUI: Distruge năluca, Zmeu.
ZMEUL: Aaah!... Îl lichidez. (*E ameţit*)
URSUL: (*Lui Păcală*) În ce hal a ajuns!
ZMEUL: Stai, fantomă!... Unde mai este?
PĂCALĂ: Tot acolo. (*Acelaşi joc*) Repede... Repede... (*Zmeul cade lat*) Ursache ajută-l că e obosit.
ZMEUL: (*De jos*) Mersi.
PĂCALĂ: Pune-i cătuşele.

(*Zmeul nu se mai poate împotrivi. Ursul îi pune cătuşele.*)

ZMEUL: Cum?... Ce?...
PĂCALĂ: Ca să-l ducem la închisoare.
URSUL: Ce comedie!... Zmeu băgat la închisoare! Prâslea cel Voinic i-ar fi tăiat imediat capul.
PĂCALĂ: Noi avem datoria să-l deferim unui tribunal ca să-l judece, şi numai dacă procurorul îl va condamna, de exemplu, la moarte, va fi împuşcat de plutonul de execuţie.

(*Zmeul geme.*)

URSUL: Să scape lumea de zmei.

PĂCALĂ: Dar până se cercetează faptele reprobabile pe care le-ar fi săvârşit, să-l legăm de o stâncă şi să telefonăm din palatul său de sticlă, să chemăm de urgenţă Poliţia.

(Ursul îl leagă fedeleş pe Zmeu. Iese din scenă, apoi reintră. Se aude maşina poliţiei... Păcală şi Ursul coboară de pe creasta muntelui cântând:)

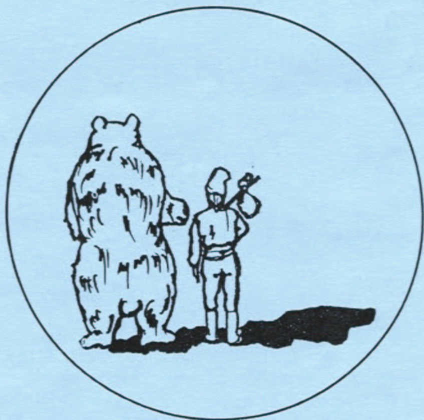
PĂCALĂ: "Eu sunt vestitul Păcală
Şi-am pornit hoinar în lume
Eu sunt vestitul Păcală
Şi fac isprăvi de renume." *(Refren I)*
URSUL: "Iar eu sunt Ursul Costică
De nimeni nu-mi este frică
Doar de stăpânul Păcală
Când joc la circ pe sfoară." *(Refren II)*
AMÂNDOI: "De-am rămas singur în stradă
Fără nici un căpătâi
Umblu-n cizme prin zăpadă
Pintene port la călcâi."
PĂCALĂ: (*Refrenul I*)
URSUL: (*Refrenul II*)
AMÂNDOI: "Se-mbulzesc *copii* grămadă
Şi sprinţari şi jucăuşi
Pe Păcală să-l revadă
Iar la TEATRUL DE PĂPUŞI."

(Cade cortina. Se mai aude:)

PĂCALĂ: (*Refrenul I*).

Tipărit la Tipografia F. E. D.
Calea Rahovei, nr. 147
Telefon: 623.66.61; 623.98.55

Preț 750 lei